

val, mejuffrouw Besch, maar mijnheer Van Linge zal toch wel weten of hij raak was, of hij geraakt is", pleitte Van Essen.

De jonge kooplui waren nader gekomen. Alles, waar Annie Bosch bij betrokken was, had groot belang. De praeses-advocaat stormde aan en drong zich grommend naar voren.

„Geef mij je zaak maar in handen man!”

De architect zei echter niets. Hij staarde zijn aanklaagster met groote vraagoogen aan, waarom hij toch zoo spoedig weer zijn wit voetje bij haar moest verliezen?!

„Aan den anderen kant doet die ronde doffe plek op dat glacé wel vermoeden, dat...”

...„dat mijnheer voetbal heeft gespeeld”, interpeleerde Huib baldadig tegen den ernst van den scheidsrechter in.

„In ieder geval!” constateerde Mientje, „is gebleken, dat mijnheer van Linge niet gauw op zijn teenen is getrapt. Daar kunnen we een voorbeeld aan nemen”.

„Mijn hemel, Mina!” galmde Annie Bosch gemaakt, „Kindlief je preekt als je vader”.

„Staan jullie me daar den nationalen tijd te vermorsen”, riep Piet de makelaar, die zich dien avond had verlaat (zaken gaan voor) mèt toen hij binnendanste.

Doele stond pacifiek in den rooknevel bij den kegeljongen te praten, hoe of de ballen er vroeger door hem in werden gedraaid, om een acht om den lange te fokken, zo jaar geleden, toen de kegeljongen ook kegeljongen was.

„Och, mijnheer, vroeger kon u ze zoo mooi effect geven”, hij herinnerde het zich, als droomde hij er nog elken nacht van. „Maar die zwaai komt er nog wel in. U moet u nog meer bukken, ze moeten schuiven, ziet u, rollen, vat u me wel!”

De jonge dokter demonstreerde aan de andere helft van de club, die naast de praat-tafel was gebleven, in welk opzicht vooral het kegelspel heilzaam werken kon, mits goed beoefend, terwijl mijnheer Blank meer dan oplettend was voor des dokters ouderen collega's aanvallige vrouw.

De oudere dokter zelf was met zijn vriend, den notaris, zwaar aan het boomen. „Mijn vrouw plakt liever thuis”. „Ja, dat is ook weer niet goed”, vond de dokter. Hij drukte door zijn neusgaten zuchtend, met zijn vleezig handje op het schelknopje voor het buffet.

„Kom, laten we eens?”

„Waarom zouden we niet?” en bereids leegde notaris zijn glas voor een nieuwe.

Elke kegelavond was er een incident.

Het vulde den avond, het vulde gedeeltematig de avonden der week.

Den heeren was 't veroorloofd nu te rooken na tien.

Zij mochten van stond af aan spelen in hemdsmouwen, maar scupeeren, het nabroodje gekleed. Steeds was na strijd verzoening ingetreden. Een „concordat”, de titelatuur was van de juffrouw middelbaar.

Tot een verloving had een en ander nog niet geleid.

Eensdeels omdat er al zoovelen van hen waren getrouwd.

Tweedens, omdat tusschen behaagzucht en daadwerkelijke scheiding der echt een afstand is, die, al mochten de heeren het een stevige stap heeten, door de dames juister wordt geschat, als onoverbrugbaar. Zoo na wordt haar zelden het vuur aan de schenen gelegd, dat zij dien noodsprong wagen.

Anderdeels zijn heeren tusschen de dertig en veertig te kieskeurig en de ouderen te gemakzuchtig en te veel beroofd van fantasie.

Voorts zijn de tijden er niet naar. Men moet wel een zekeren graad van domheid bereikt hebben, als man, om aan je gevoel gehoor te geven.

En de architect wilde wel dom zijn, nu het tevens zeer verstandig was, maar de gewogen partij was te gewichtig voor hem.

De tengere Visch deed ook iets in die richting en flirtte met Truus, doch Truus vond alleen Dirk postuur, maar Dirk kon niet anders dan in stilte brommen in zijn vroeger vrijwillig aangelegde geheime boeien.